

PROPELLERBLADET

Organ för FFVs kamratförening

Nr 68 Årgång 57

2006

PROPELLERBLADET

Organ för FFV Kamratförening

Redaktör och ansvarig utgivare: Leif T Larsson

I redaktionen ingår: Styrelsen

Föreningens styrelse:

- * Ordförande: 6336
Leif T Larsson, Midsommarvägen 10, 126 35 Hägersten. 08 - 84 99 34
- * V ordförande: 6060
Bengt Svensson, Skogslundsvägen 4, 732 48 Arboga. 0589 - 132 14
- * Kassör: 5746
Rolf Olsson, Turedalsgatan 42, 732 31 Arboga. 0589 - 135 48
- * Sekreterare: 5858
Åke Tedesjö, Mastvägen 30, 723 48 Västerås. 021 - 80 40 88
- * Ledamot: 4929
Karl Gardh, Anders Johanssonsg 22K, 732 47 Arboga. 0589 - 139 14
- * KFUK-KFUMs representant:
Larsowe Roman, Kungsfågelgatan 38, 724 69 Västerås. 021 - 35 86 91
- * Suppleant: 5325
Jan Welin, Vretvägen 35, 732 32 Arboga. 0589 - 136 49
- * Suppleant: 5716
Per Åke Angelöf, Grindgatan 50, 589 23 Linköping. 013 - 15 12 02

Medlemsavgiften för år 2007 är 100:- (Etthundra kronor)

Postgiro 34 02 04 - 7

Hemsida: <http://home.swipnet.se/ffvk>

E-post: ffvk@tele2.se

Flygförvaltningens Verkstadsskolas Kamratförening.

Omslagsbild:

Friluftskyrkan på Lövudden i vårskrud med Västerås i bakgrunden. Bilden är tagen 2006 av 6309 Bo Eriksson.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Sid 1	Från styrelsen	Styrelsen
Sid 2	Kamratträffen 2006	5858 Åke Tedesjö
Sid 3	Årsmötesprotokoll	5858 Åke Tedesjö
Sid 8	Några utdrag från David Molins dagbok från 1952	5858 Åke Tedesjö
Sid 10	Bildsida	
Sid 11	Vattenskidor håller Sigvard ung	Utdrag ur ”3:an”
Sid 12	Hälsningar från Lövudden och KFUK-KFUM i Västerås	Larsowe Roman
Sid 13	Östersundsträffen 2006-11-26	5732 Kjell Landgren
Sid 14	”Svesse” 75 under hösten...	4825 Åke Rinneby
Sid 18	Ett motorjobb utöver det vanliga	4307 Sigvard Hansson
Sid 20	Kamratträffen 2006 – 50 år sedan årsklassen 56 började skolan	5624 Göran Hawée 5645 J A Persson
Sid 22	Upprop för insamling av historieberättelser om våra (56-ornas) levnadsöden .?!	5624 Göran Hawée
Sid 24	Bästa FFV:are och klasskamrater av årgång 1963	6309 Bo Eriksson
Sid 26-27	Bilder från kamratträffen	
Sid 28	Den sanna historien om Turning Torso´s tillkomst	6318 Tommy Hedlund
Sid 31	Händelser länge sedan....	4307 Sigvard Hansson
Sid 50	Efterlysningar	
Sid 51	Föreningsfakta	5746 Rolf Olsson
Sid 52	IN MEMORIAM	

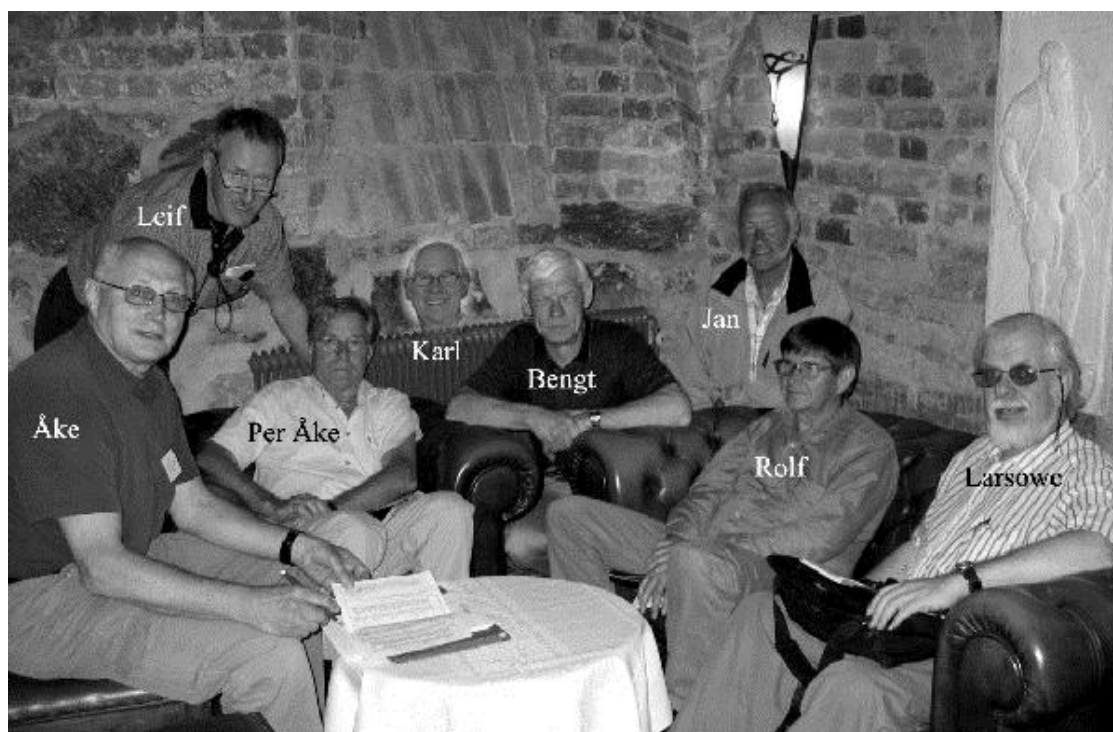
Tack ni som kom!

Det är alltid ni som kommer som gör helgen till vad den blir, en kamratträff att minnas. I år träffades vi ovanligt tidigt, redan den 13-14 maj. Vår oro att det skulle inverka på intresset kom på skam då det kom ett drygt hundratal med respektive och vi var närmare 60 kamrater på årsmötet.

Och ni som inte kunde komma får en fyllig bild av hur det avlöpte genom Propellerbladet. Håll till godo med bilder och artiklar toppat med årsmötesprotokollet.

God Jul & Gott Nytt År kamrater!

Styrelsen

Kamratträffen 2006

Årets kamratträff med årsmöte hölls den 13 och 14 maj på Johannisbergs Herrgård samt Lövudden i Västerås.

Antalet deltagare var stort. 94 medlemmar, samt 9 respektive, tillsammans 103 personer som var anmälda. Ett fåtal återbud noterades de sista dagarna före träffen.

Med dessa siffror måste årets kamratträff räknas in som en av de mera välbesökta.

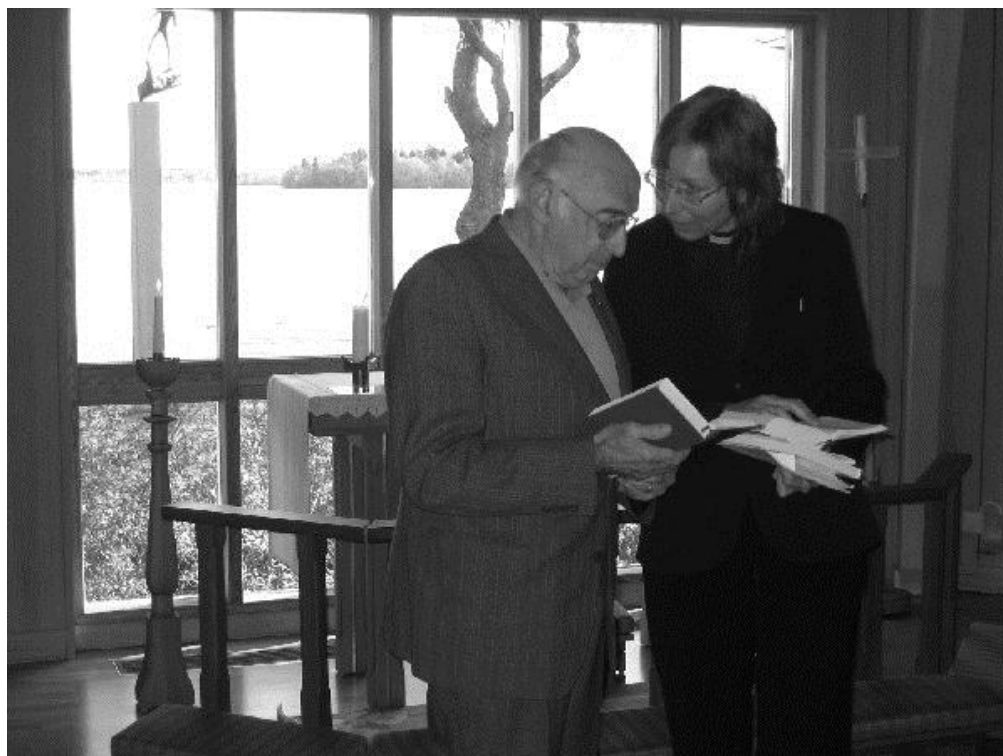
Den mest välbesökta klassen var 63:orna, som firade 40 år sedan examen och hade ett eget program på lördagen med bl.a. en rundtur med buss samt middag på Stadshotellet på kvällen.

Även 56:orna var väl representerade för att fira 50 år sedan sin skolstart. Middagen på lördagskvällen intogs på Lövudden i vår gamla matsal, som numera heter Oasen.

Veteranerna, dvs. de första årgångarna, var som vanligt väl samlade och även de intog lördagens middag på Lövudden.

Söndagen började som traditionen bjuder med korum på Lövudden. Tyvärr var vädret sådant att vi föredrog att håll korumet i kapellet.

Ny för i år var korumhållaren Cathrine Tegerstrand från Lundby församling, som i förväg hade informerat sig om vår förening genom att vi hade överlämnat vår bok samt sista numret av Pb.

Efter korumet serverades kaffe med smörgås samt också att det fanns tid för utställningen innan det var dags för årsmötet.

Årsmötet samlade 58 deltagare. Till årsmötets ordförande valdes 5524 Roland Rehnbeck. Styrelsens ledamöter vars mandattid gått ut omvaldes i sin helhet. Vad som övrigt behandlades framgår i årsmötesprotokollet, som finns på annan plats i tidningen samt också på vår hemsida: <http://home.swipnet.se/ffvk>

Årsmötet avslutades som vanligt med FFV-visan.

En lunch på Lövudden satte punkt för den intensiva helgen i Västerås.

5858 Åke Tedesjö

Protokoll fört vid årsmötet på Lövudden den 14 maj 2006 för Flygförvaltningens Verkstadsskolas Kamratförening (FFVK).

§ 1 Årsmötet öppnades av styrelseordföranden 6336 Leif T Larsson, som hälsade alla deltagarna varmt välkomna. Årsmötet samlade 58 deltagare.

Leif uppmanade också till en tyst minut för hedrandet av avlidna kamrater.

§ 2 Dagordningen fastställdes.

§ 3 Till årsmötets ordförande valdes 5524 Roland Rehnback, som tackade för förtroendet.

§ 4 Till årsmötets sekreterare valdes 5858 Åke Tedesjö.

§ 5 Till att justera årsmötesprotokollet och tillika rösträknare, valdes 4825 Åke Rinneby och 4802 Bengt Björk.

§ 6 Kallelsen till årsmötet har skett helt enligt stadgarna. Varje medlem har fått sig tillsänt en inbjudan till såväl en kamratträff som föreningens årsmöte.

Även i vår tidning Propellerbladet och på vår hemsida har årsmötet varit annonserat.

§ 7 Styrelsens verksamhetsberättelse med en kassarapport för tiden 2004-04-01 till och med 2006-03-31 presenterades av styrelseordförande Leif T Larsson och föreningens kassör Rolf Olsson. Kopior på verksamhetsberättelsen och kassarapporten fanns tillgängliga för mötesdeltagarna.

Verksamhetsberättelsen och kassarapporten godkändes av årsmötet.

§ 8 Revisorernas berättelse lästes upp av 5713 Per-Ove Björkman.

Revisorerna föreslog att:

- resultaträkning och balansräkning fastställs
- årets överskott överförs i ny räkning
- styrelsens ledamöter beviljas ansvarsfrihet för ifrågavarande period.

Årsmötet godkände revisorernas berättelse.

§ 9 Ordföranden framförde ett varmt tack till styrelsen för ett väl utfört arbete under verksamhetsperioden. Styrelsen fick mottaga en stående applåd.

Därefter föreslogs ansvarsfrihet för den avgående styrelsen, vilket enhälligt godkändes av årsmötet.

§ 10 Valberedningen genom 4802 Bengt Björk presenterade sina förslag på valbara medlemmar.

Till föreningens och styrelsens ordförande för en period om två år omvaldes 6336 Leif T Larsson.

§ 11 Till ledamöter i styrelsen för en period om fyra år omvaldes 5746 Rolf Olsson och 4929 Karl Gardh.

§ 12 Till KFUK/KFUM:s representant i styrelsen för en period om två år omvaldes Larsowe Roman.

§ 13 Till styrelsesuppleanter för en period om två år omvaldes 5325 Jan Welin och 5716 Per Åke Angelöv.

§ 14 Till revisorer för en period om två år omvaldes 5713 Per-Ove Björkman och 5524 Roland Rehnback.

Till revisorsuppleanter valdes 5511 Lars-Ove Johansson och 6441 Carl-Gustav Carlsson.

§ 15 Till valberedningen omvaldes 4802 Bengt Björk (sammankallande) och 5732 Kjell Landgren.

§ 16 **Medlemsavgiften**

Ingen förändring utan gällande årsavgift är även i fortsättningen 100kr.

§ 17 Förslag från styrelsen

Inga förslag förelåg.

§ 18 Förslag från medlemmarna

Inga förslag förelåg.

§ 19 Rapporter från styrelsen**Arkivarbetet**

Styrelseordförande 6336 Leif T Larsson berättade om dagsläget.

Genomgång, listning och gruppering av allt material pågår. Mycket detaljarbete återstår innan det är dags för överföring av originalhandlingar i säkert förvar till ”Arkiv Västmanland”, som är slutmålet.

5624 Göran Hawee undrade om det kommer att läggas ut på Internet.

Leif svarade att det är fullt möjligt eftersom vi har en hemsida, men det måste då begränsas till någon form av listning, dvs inte själva materialet för att inte bryta mot personuppgiftslagen.

Monter på Västerås Flygmuseum

4802 Bengt Björk berättade om ett erbjudande från Flygmuseet att vi där fått möjlighet att presentera Verkstadsskolan i en permanent monter.

Styrelsen kommer att arbeta vidare med detta och ta fram förslag på lämpligt material och hur det skall realiseras.

§ 20 Övriga frågor

4219 Gunnar Wikström framförde en hälsning till kamratträffen från

4829 Gunnar Näslund.

Larsowe Roman framförde en hälsning från KFUK/M. Föreningen utvecklas, efter en tidigare nedgång, och många nya medlemmar har tillkommit. Idrotts- och scoutverksamheten har vuxit och har framgångar.

5303 Sven Andersson har noterat att Propellerbladet går ut till 777 medlemmar men vi har endast drygt 500 betalande. Han undrade hur vi hanterade detta.

5746 Rolf Olsson svarade att vi i samband med tidningens utskick bifogar en påminnelse om obetald medlemsavgift för föregående år. Detta brukar medföra att ett 30-tal medlemsavgifter tillkommer. Några andra åtgärder görs fn inte.

5524 Roland Rehnbeck, som är medlem i F1s kamratförening, informerade om det positiva att vara medlem i en kamratförening, som finns på orter med flygflottiljer, och rekommenderade att vi alla skulle fundera över ett deltagande i den flottilj man har varit verksam i.

§ 21 Årsmötets ordförande 5524 Roland Rehnbeck tackade för sig genom att lämna över till styrelseordförande 6336 Leif T Larsson som förklarade årsmötet 2006 avslutat med att alla deltagarna står upp och sjunger FFV visan.

Vid protokollet

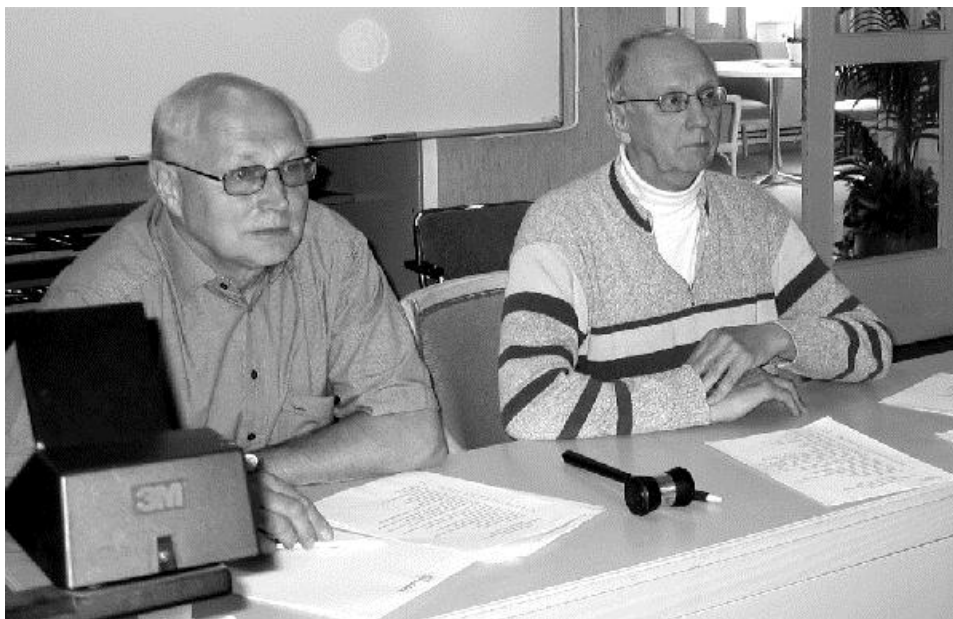
5858 Åke Tedesjö

Justeras

4825 Åke Rinneby

Justeras

4802 Bengt Björk

5858 Åke Tedesjö och 5524 Roland Rehnbeck

Några utdrag från David Molins dagbok från 1952

Fredagen den 3 oktober

Idag var det meningen att ettorna skulle ta upp den potatis, som växer på Johannisbergs bergsland. Men regn och halv storm omöjliggjorde allt utearbete. Samtliga fick i stället gå till skolan och planerna på potatisupptagning fick ställas på framtiden.

En av båtarna, Y/S Maja, hade slitit sig från sin förtöjning och då sjön var grov och låg rakt på, det blåste nästan rakt nordlig vind, var det ett hårt jobb för pojkarna att klara båten.

En av kaptenerna, 5121 Malmqvist, hoppade under arbetets gång i sjön och lyckades därmed klara en annars omöjlig situation.

På kvällarna musiceras det som aldrig förr. Ett piano är inflyttat på översta våningen (i läshörnan) och 5104 Bergman övar flitigt. Mest blir det boggie-woggie. Ibland kommer 5126 Svedberg med sin trumpet, 5124 Persson med fiolen, 5120 Wiklund med klarinetten och 5117 Jönsson med gitarren och då hörs det att huset är bebott. Tonerna från radiogrammofonen, som finns i bottenvåningen, blandar sig i mellanvåningen på ett obeskrivligt sätt med oljudet ovanifrån.

David Molin

Under fredagskvällens lopp hade eleverna besök av tre flickor från stan. De åhörde musiken i bordtennisrummet och gingo snällt kl. 21.30

Det måste vara en egendomlig belägenhet för en flicka att känna sig så 200 procentigt uppskattade av pojkarna och så iskallt ovälkomna av föreståndaren.

Fredagen den 17 oktober

På natten mellan torsdag och fredag hade 5217 Nilsson, 5218 Olsson, 5219 Persson, 5226 Wahlfridsson och 5227 Styrlander, samtliga boende i logementen högst upp på Johannisberg, etablerat överfall i bästa gangsterstil på mellanvåningens logement 2 och 3. Där var det full batalj när fröken Elvira Jansson vid halv 12-tiden körde bråkstakarna i säng.

Det blev 3 timmars lövkrattning och rotfruktsupptagning för samtliga syndare och dessutom en timme i potatiskällaren för anstiftarna, ovan uppräknade.

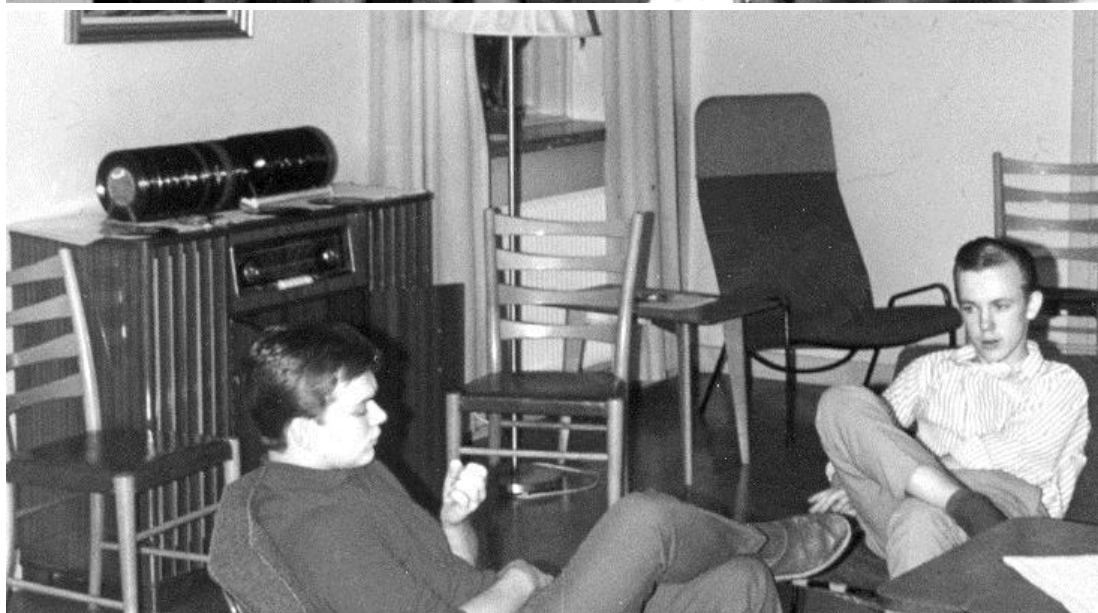
Elvira Jansson**Torsdagen den 18 december**

Ingen gymnastik. Razzia på elevhemmen Lärarna undersökte skåp och övriga utrymmen och plockade med sig verktyg och en del attiraljer, lånade från skolan och ej återlämnade. Pojkarna var själva med vid inventeringen och fick visa upp var och en sin byrålåda resp. skåp.

Fredagen den 19 december

Pojkarna for hem för jullov. Då står glädjen högt i tak.

Fritt taget från Davids anteckningar av 5858 Åke Tedesjö

Vattenskidor håller Sigvard ung

Vår flitige skribent i Pb 4307 Sigvard Hansson fyllde 80 år den 4 september. Här kommer ett utdrag från en intervju-artikel i den lokala veckotidningen "3:an" den 19 oktober.

"Det är nog inte många som får en vattenskida i present när de fyller 80 år", säger Sigvard Hansson och skrattar, innan han tillägger att skidan faktiskt går riktigt bra även om det alltid tar ett tag att köra in en ny.

Från början var vi tre kompisar som pysslade med segelflyg och när jag 1952 byggde mig en båt så bestämde sig de andra killarna för att tillverka ett par vattenskidor.

- De hyvlade och krökte till två brädor i kakelugnen, vilket inte alls blev populärt hos värdinnan som de hyrde rummet av, säger Sigvard och småskrattar.

Sigvard och hans kamrater åkte lite vattenskidor efter den egentillverkade träbiten som gjorde 24 knop, en avsevärd fart på den tiden, men det var först 1964 som Linköpings vattenskidklubb bildades.

Klubben bildades av ett annat gäng grabbar som hade byggt en båt med en konverterad bilmotor i. Den där motorn krånglade titt som tätt och då bad de mig titta på den och på den vägen blev jag

engagerad i klubben berättar Sigvard vidare. Sedan dess har Sigvard fortsatt åka vattenskidor och varit aktiv i klubben på många sätt.

- När jag fyller 100 så behöver jag nog en surfingbräda för att hålla mig uppe efter båten säger Sigvard och skrattar.

Hälsningar från Lövudden och KFUK-KFUM i Västerås

Hej alla FFV:are! Här kommer det en hälsning och lite information från föreningen. Vi kan åter glädjas åt att medlemsantalet har ökat, trots att några eldsjälar har fått lov att ge upp på grund av arbetsbyte och av ålder, sjukdom och dödsfall. Vid senaste årsmötet så valdes det en ny ordförande som heter Fayad El Natour, efter Peter Klint, som var föreningens ordförande under många, många år. Det stora glädjeämnet är att Scoutverksamheten har ökat markant. Scoutkåren har nu tre patruller (c:a 6-8 i varje patrull) och flera föräldrar har anmält sig som ledare samt att det är många barn som vill vara med i scouterna.

Sommaraktiviteterna som t.ex. windsurfing, sommar-kul, basket- och seglarskola har samlat fler deltagare än vanligt. Annat som vi gläds åt är den ökade användningen av Kapellet och Friluftskyrkan till gudstjänster och olika familjehögtider samt begravningar. Föreningens lägergård, Rävsnäs, har varit fullbelagd från 1 maj till den 29 oktober, vilket är bland den bästa på många år.

Tyvärr så är ekonomin vårt stora problem igen. Den är för närvarande inte i balans men är på väg att bli det. Det ekonomiska läget har gjort att föreningen blivit tvungen att avskeda personal, efter MBL-förhandlingar.

Föreningens olika idrottssektioner; Innebandyn, Basket och Volleyboll har nått fina framgångar vid deras tävlingar.

Vår symfoniorkester Arosorkestern och vår Gospelkör KAOS har haft flera bejublade konserter och andra framträdande under våren och sommaren.

Som avslutning kan jag nämna, att Västerås Stad håller på att uppföra en ny båtuppläggningsplats mellan Lövudden och Johannisbergs Camping. Det gör att det också byggs en ny småbåtshamn där Lövuddens Jolleklubb har sin upptagsplats.

Med Glada och Optimistiska Hälsningar från KFUK-KFUM
genom Larsowe Roman

Östersundsträffen 2006

Kvällen den 7 september samlades tretton FFV:are vid Optands flyg- och lottamuseum för sin årliga Östersundsträff.

Hur många Östersundsträffar vi haft genom åren, vet vi inte riktigt, men troligen kan vi snart fira 25-årsjubileum!

Årets träff började vi genom att besöka de två Sk50 som numera finns vid flygfältet vid Optand. Janne Nowén m.fl. som driver den flygklubb som bildades ute på F4, blev med garnisonens nedläggning i fjol, mer eller mindre tvingade att flytta sina två kärror från F4 till Optand. (Mest av kostnadsskäl). Där passade vi på att ta årets bild på oss framför den gula kärran, som rullades ut ur hangaren för att få en passande bakgrund för oss fd mekar från flygvapnet. Resten av kvällen tillbringade vi på museet med fika och berättelser från svunna tider. Nästa års träff kommer att äga rum runt i slutet av augusti. Alla FFV:are är naturligtvis varmt välkomna till vår årliga träff!

5732 Kjell Landgren (Micro)

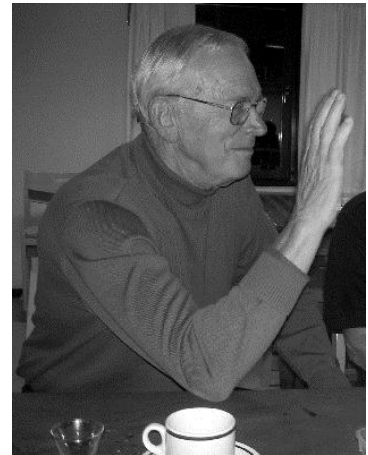

4211 Stig Madberg, 6523 Dag Lindström, 6505 Per-Lennart Andersson, 6017 Ulf Hansson, 5627 Bengt Håkansson, 5818 Erik Genstrand, 5709 Ture Andersson, 5740 Lennart Mowerare, 6125 Göran Henriksson, 5651 Jan-Erik Nowen, 4511 Ingvar Olofsson, 5644 Karl-Erik Modig samt 5732 Kjell Landgren.

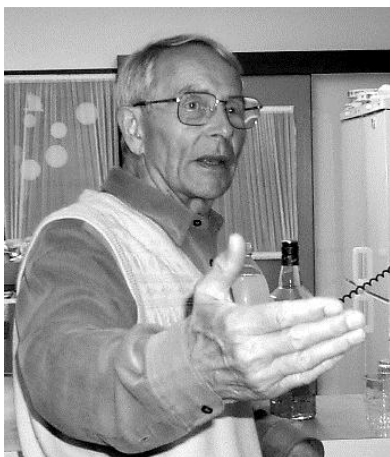
"Svesse" 75 under hösten....

triggade oss 48:or på kamratträffen i våras att föreslå en miniträff på Malmslätt. "Frasse" (4808 Roland Fransson), "Mutt" (4818 Bertil Moren) och "Svesse" (4820 Lennart Svensson) kom med en inbjudan till träff den 6 oktober.

Det blev lite tunt med 48:or. Förutom ovanstående kom "Smäcken" (4801 Lennart Granevi), 4817 Eric Mattsson och undertecknad. Därför kändes det naturligt att även bjuda in "21:an" (4701 "Kungen" Börje Andersson), "25:an" (4705 Bertil Andersson), 4926 Clarence Björk och "Mandel" (5019 Lars-Erik Larsson) vilka alla bor i närheten av Malmslätt. Trevligt för oss att vi inte behövde fråga dem två gånger utan de tackade ja på en gång.

Svesse

Mutt

Således var det tio grånande gentlemän, vissa med ny frisyr med extra bred mittbena, som samlades för lunch på Baronen (fd CVM mäss).

Därefter besökte vi Flygmedicin. Chefen Kent Engström, höll ett mycket intressant föredrag om tillkomsten av den nybyggda "Dynamiska FlygSimulatorn". Vi hade dessutom turen att få se den i drift.

Sedan vidtog en nostalgivandring i gamla elevhemmet under ledning av Sven-Gunnar Axelsson.

Dagen avslutades med middag på Hellgrenshagen. En munter afton med vissa historier som alltid återkommer. Hur vi spelade "Hey baberiba" för Gunnar Larsson,

Frasse och Clarence

pallade upp bakvagnen på den lilla Forden, hur några cyklade hem, 60 mil, efter skolavslutningen, sov i lador och hade en burk ananas som färdkost! Helt andra tider än idag.

Man kan konstatera att även historier kan få en fin patina med åren. Men det berättades också om nya äventyr!

Vi talade också en hel del om skolan, elevhemmen och personalen där. Hur vi påverkats av tiden på skolan, hur utbildningen var mm.

Åsikterna om utbildningen gick kanske isär en del, bl.a. för att Sjöhangaren brann, vilket störde utbildningen för 47:or och 48:or. För egen del upplevde jag att vi, de första radareleverna, ”tjänade” på branden eftersom vi fick extra mycket teori.

25:an och 21:an

Men som ”Smäcken” uttryckte – **vi fick stil** –vilket vi alla instämde i. Som alltid kom vi in på ämnet hur livet skulle gestaltat sig om vi inte hade kommit in på skolan. En fråga som vi aldrig får svar på.

Smäcken
en man med stil

Efter en mycket trivsamt kväll med mat och dryck avslutades kvällen ca 24.00 med att vi ställde oss upp och sjöng ”Verkstadsskolans glada gosse”.

Fantastiskt hur en manskör på tio personer kan låta så stort!

Dagen därpå började enligt programmet med:

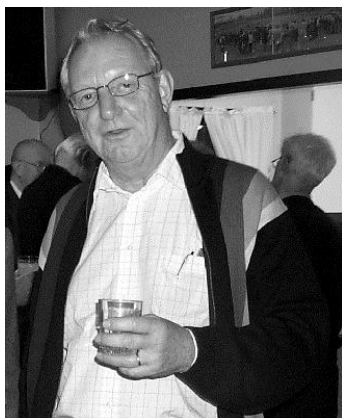
-”besök på Flygmuséet med proffsguidning”.

Och det var verkligen proffsig!

Guider var 5219 Gösta Persson och 5221 Jan Rosmark.

En mycket intressant rundvandring där flera i vår grupp hade berikande frågor och kommentarer som gjorde besöket ytterligare givande.

Mandel

Eric

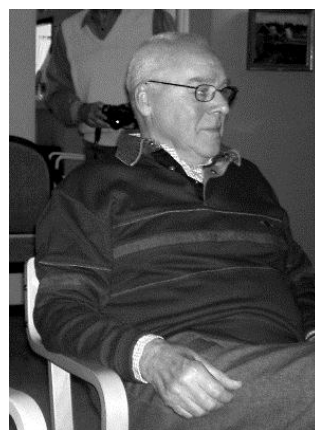
Ett stort tack till "Frasse", "Mutt" och "Svesse" för denna välorganiserade, trevliga och goda träff. En hälsning till fruarna Gunnel och Stina som hade bidraget med gott tilltugg.

Innan vi skildes beslöt vi 48:or att försöka få med samtliga 48:or till nästa kamratträff.

Det är då 60 år sedan vi träffades första gången!!!!

Planera för detta - Räkna med en påringning!

Jag som skrev
4825 Åke Rinneby

**Tio små radarelever blev så småningom bara åtta
Till höger läraren Folke Sundholm**

Ett motorjobb utöver det vanliga

Sveriges äldsta förbränningsmotor färdigbyggd 1889, efter 2 års arbete. Tillverkad av O.F.F Gyllenhammar, Linköping. (Motorbyggaren är inte släkt med Per Gyllenhammar, fd. Volvo-chef).

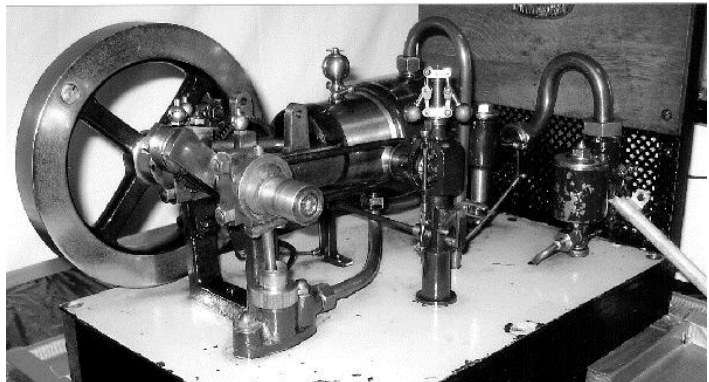

Gyllenhammar

Jag fick under försommaren en förfrågan av det mera ovanliga slaget.

Det handlade om vad jag trodde om möjligheten att väcka liv i Sveriges äldsta förbränningsmotor, 117 år gammal - 2006. Det hela lät mycket intressant och faktiskt något av en utmaning. Denna motor har under åren sparsamt skymtat fram i motorlitteraturen och är

nog därför inte speciellt känd bland motorfolk i allmänhet. Gyllenhammar fick idén för tillverkningen av sin motor från en engelsk tidskrift. Han tillverkade samtliga delar själv, utom smörjkopparna.

Motorn är att betrakta som en raritet. Benämningen var vid tiden för dess tillblivelse PETROLEUMETER - MOTOR.

Efter att ha gått igenom motorn ingående och utfört en del reparations och justeringsarbete var det så dags för den stora stunden att försöka starta den. Bränslet var bensin med några procents oljeblandning, detta eftersom motorn saknar vanligt oljetrycksystem. Efter diverse manipulerande med bl.a. tändsystemet hände det som förhoppningsvis skulle hända: MOTORN GICK!

Den går med ett behagligt tuffande ljud, ett ljud som ingen har lyssnat till på de senaste 65 åren. (Den påstås ha varit igång vid denna tid, vid ett tillfälle.)

Ägaren till motorn är familjen Bruce i Linköping. Där kommer motorn säkerligen att stanna för gott. Familjemedlemmarna är nämligen släkt med O.F.F Gyllenhammar i rak nedstigande led.

Därmed kan motorn sägas vara klar för framtida demonstrationskörningar för att få så många motorentusiaster som möjligt skall få lyssna till ljudet av Sveriges äldsta förbränningsmotor och därvid få förnimma något av motorhistoriens vingslag – rättare sagt – kolvslag!

Motordata:

Slaglängd: 75 mm, Cylinderdiameter: 50 mm,

Slagvolym: 147,19 cm², Varvtal: 1050 r/m. Arbetar i 4-takt.

PROPELLERBLADET blir med denna presentation en av de första tidningar på ”nästan en mansålder” att berätta om denna Sveriges äldsta motor.

4307 Sigvard Hansson.

PS

Familjen Bruce kontaktade Sigvard Hansson i Vreta Kloster eftersom han är känd för att syssla med lite avvikande och udda motorjobb i experimentsyfte.

Redaktionens anmärkning

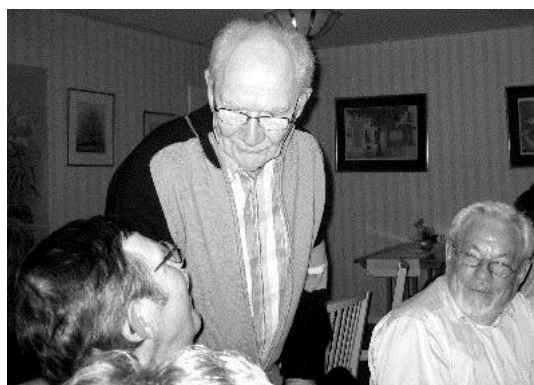
Kamratträffen 2006 – 50 år sedan årsklassen 56 började skolan

Lördagen 13 maj träffades 12 tappra 56-or med anor från tiden då det begav sig. Ett resultat av en bra lobbying av 5622 och 5633 – tack ska ni ha för det. Efter besök på nostalgitställningen på Johannisbergs herrgård intog vi tillsammans med några högljudda och ålderstigna men vitala 60-årsfirande 42-or en god middag på Lövuddens restaurang som ordnats av 5622.

Från vänster: 5624 G. Hawée, 5633 L. Kron, 5625 J. E. Holmberg, 5628 T. Ridderlöv, 5622 T. Gårdhagen, 5621 O. Granberg, 5656 S. Strand, 5644 K. Å. Modigh, 5651 J. Nowen, 5627 B. Håkansson, 5611 K. Ekman.

Efter mycken glam och stoj och berättande av minnen runt bordet samt ett par improviserade tal där inga beröm om skolans betydelse för oss i det efterföljande livet sparades, avslutades middagen. Vid några tillfällen under middagen ”slängdes en del käft” med de äldre 42-orna.

Vår svetslärare
4203 Erik Färnlöv

Denna oförglömlig kväll avslutades sedan runt ett par stora bord i gamla elevhemmets dagrum på Lövudden. Vi lyssnade och kunde höra (gällde ej våra respektive som trodde vi var tokiga) stojet och musiken från vår tid på elevhemmet flöda ut från väggarna. Dessa ljud bidrog till ett fortsatt minnesberättande som varade till en ganska sen (och tidig) timme.

5621 och 5625 i berättartagen och...

5633 likaså

Söndagens 14 maj började med en givande frukost. Därefter deltog många i det sedvanliga korumet i ett fullsatt kapell (ev regn störde utevistelsen). Den tjänstgörande unga kvinnliga prästen genomförde seansen på ett bra sätt.

Denne dag anslöt sig ytterligare två 56-or – 5629 L-O. Josefsson och 5647 I. Nilsson ”Uppsala” – till flocken. Den sistnämnda lanserade även sin bok ”Flyget på Ärna -en del av mitt liv” och hade stor framgång med försäljningen av signerade exemplar där intäkterna oavkortat går till F16 Kamratförening.

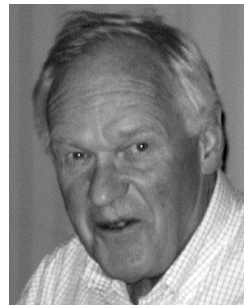
Flera av oss gjorde sedan ett besök på nostalgiutställningen och efter lunchen övervakades Kamratföreningens årsmöte som var välbesökt. Mötet avslutades med att alla sjöng FFV-sången med full hals varefter vi skildes för att återgå till det ”verkliga” livet igen.

Jag som skrev

5624 Göran Hawée

Jag som tog bilderna

5645 J A Persson

PS.** Den som är intresserad av att köpa I. Nilssons bok kan kontakta honom själv eller mig så ordnar vi det på något sätt. Tel. nr. finns i medlemsmatrikeln. **DS.

Upprop för insamling av historieberättelser om våra (56-ornas) levnadsöden .?!

I samband med vår kamratträff vädrades en tanke från en anhörig (jag har en bestämd uppfattning om att det var 5656-s respektive) om att vi på något sätt borde dokumentera vad som hände i våra liv efter det vi gått ut skolan efter lärlingstiden.

5656 med respektive

efter det han som grabb genomgått en sådan gedigen yrkesskola som Flygförvaltningens Verkstadsskola FFV.

Tanken var att det måste finnas många historier som kan bli bevarade till framtiden om hur ett liv kunde gestalta sig för en man

Jag har grunnat en del på detta under sommaren och hösten och kommit fram till att det borde gå att genomföra om alla vi 56-or bjuder till.

Och därför har jag tänkt som så att om var och en av oss kunde fatta pennan och med kort och kärnfull text på en A-4-sida/var tionde levnadsår berätta om de levnadsöden (arbeten, levnadsorter, händelser etc.), som kom oss till del efter utgången av skolan. Berättelsen kan också börja med att på en - två A4-sidor illustrera något om de upplevelser vi hade under utbildningstiden, dels på skolan i Västerås och dels som lärlingar på resp. flygflottilj, central verkstad eller FC. Det vore också roligt med bilder såsom fotografier på oss, ett från examenstiden och ett från nutid samt i övrigt bilder som kan associera till berättelsen.

Vi var många i vår årsklass som gick ut skola och om de flesta anammar idén kan det bli ett gediget dokument till gagn för både oss själva, våra och våra klasskamraters anhöriga samt för FFV Kamratförenings samlingar.

Men insamlingen och sammanställningen av det nedskrivna kan ta sin tid och därför kan målsättningen förslagsvis vara att presentera alstret, ev. i inbunden form i samband med 50-årsfirandet 2010.

Detta upprop skall i första skedet betraktas som en enkät och förhoppningsvis ge svar på hur många som kan tänka sig vara villiga att medverka. Beslut om genomförande kan vi sedan ta beroende på antalet som är villiga att bidra med sin historia.

Så tyck till och sänd mig din åsikt på ett vykort till adressen:

**Bergstorp 115, 740 47 Harbo, eller meddela på tel: 0292-30565,
eller via E-post: paulsenhawee@telia.com**

5624 Göran Hawée

Bästa FFV:are och klasskamrater av årgång 1963

Livet har sina perioder och vi fokuserar på olika saker..., skolan, arbetet, karriären, familjen, kanske någon hobby, .m.m.
Jag skall inte skriva min biografi utan fokusera på två år och ett dygn.

Åren började hösten 1963, då jag inte fyllde 15 år, blev avlämnad utanför Johannisbergs elevhem av mina föräldrar. Vad som sedan hände 1963-65 vet alla som var med. Vi träffades igen 1966 en kort stund för att få vår examen. Men vad hände sedan under följande 40 år. Jo, det avhandlade vi på två dagar, eller egentligen ett dygn den 13-14 maj 2006.

Jag måste erkänna att jag slarvat lite med medlemsavgiften, men 6310 Evaldsson och jag skickade julkort och bytte adresser med varandra vid behov. Julen 2005 frågade Anders om jag skulle komma på 63'ornas kamratträff i maj 2006.....

Åldern och nostalgien tog ut sin rätt och på "nätet" hittade jag hemsidan. Betalade medlemsavgiften och gav mig till känna, fick inbjudan och började se fram emot maj 2006.

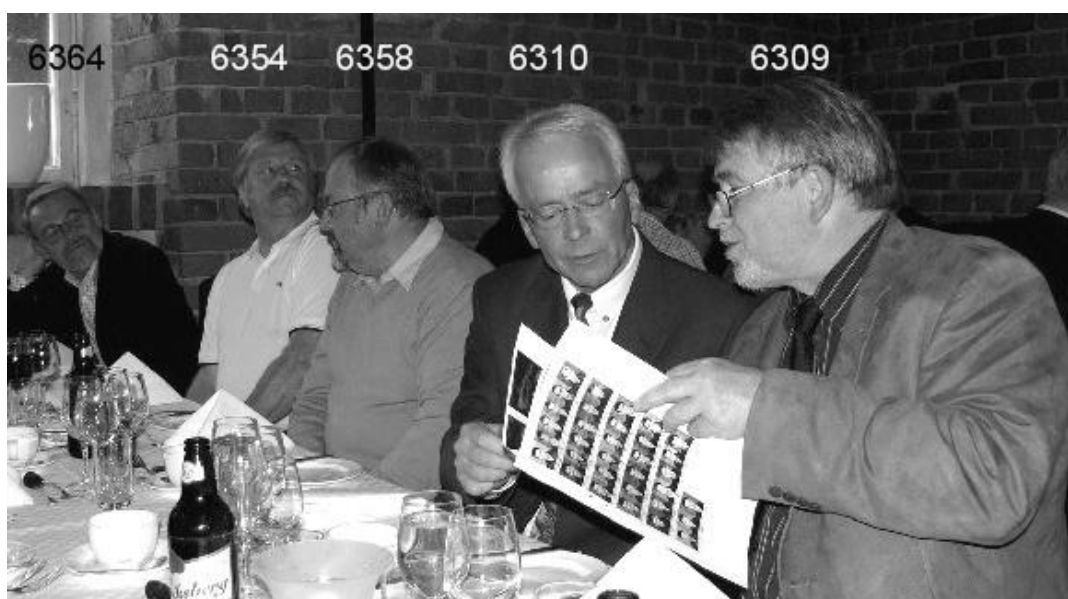
Kl. 11:45 steg jag in på Stadshotellet i Västerås, i foajén står 10-15 äldre herrar, jag känner inte igen någon....., men jag har mina aningar.....

Och redan på den trevliga bussrundturen en stund senare började vi snabbt känna igen varandra, rösten, stilen, sättet att föra och röra sig, helt otroligt. Efter några minuter kändes det som att ett samtal som avslutats för 41 år sedan fortsatte utan avbrott.....

Under rundturen väcktes många minnen, platser dök upp och visst har även Västerås förändrats, men på något sätt kändes det som tiden stått stilla när vi besökte Skolan, Johannisberg och Lövudden.

Under middagen på kvällen var det högt i tak med god mat, härliga bildspel och uppläsning av anmärkningar samt varningar, allt sammanställt i en minnesfolder till var och en av oss 27 närvarande.

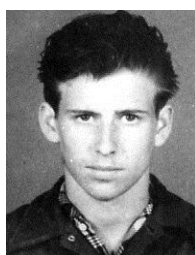
Några tankar som slagit mig efteråt..., 1963-65 var det mycket klassvis gemenskap, men på ett dygn 2006 lärde jag känna B-klassen mer än under 1963-65, fantastiskt kul. Alla har vi något gemensamt. En sak till, alla har ett "riktigt" namn, t.o.m. Gnistan och Töreboda.

Jag fick uppleva en oförglömlig helg, och för det vill jag framföra ett stort och varmt tack till Leif, Tore och Palle.

Tack för att ni gjorde detta möjligt, tack för senast till Er och alla andra som var med.

Till Er som inte kunde komma, missa inte möjligheten om den dyker upp igen, t.ex. 2016...

Med vänlig hälsning
6309 Bo Eriksson

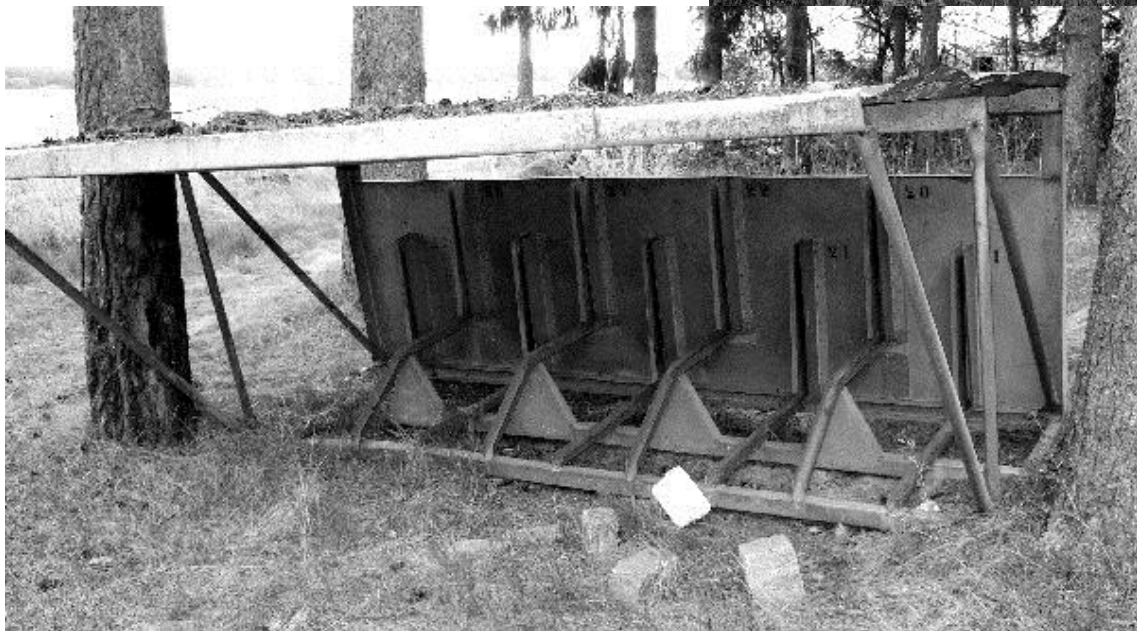
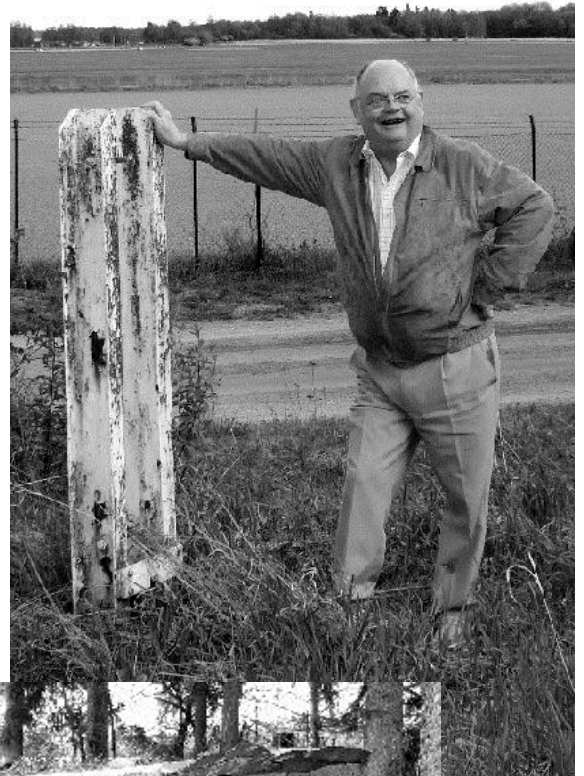
Bilder från kamratträffen 2006

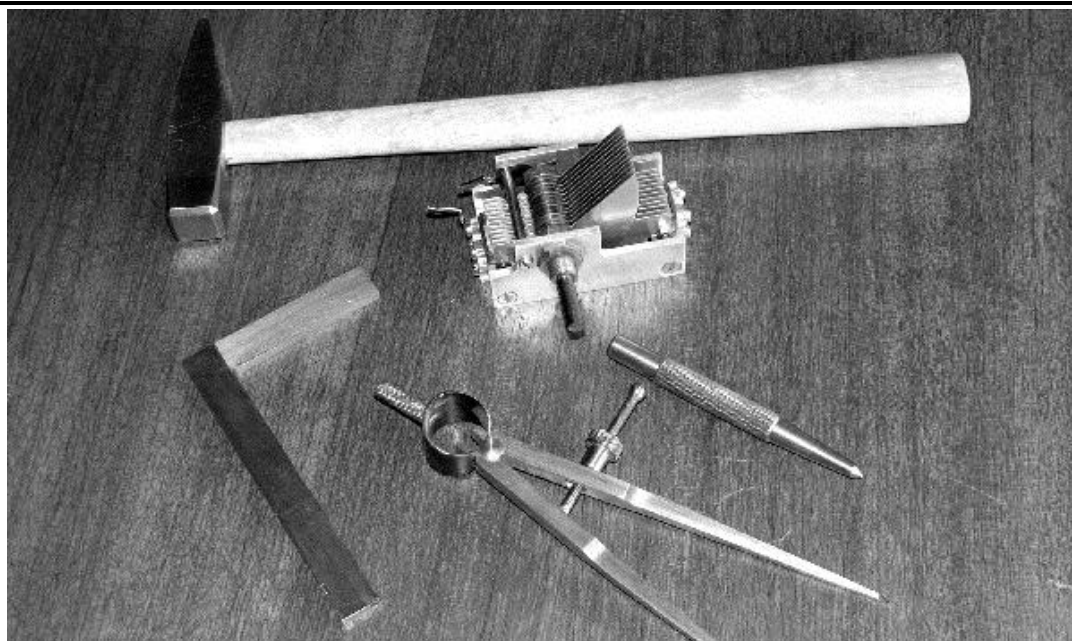
Till höger flaggeneralen från förr 6365 Paul Wiberg begrundar resterna av flaggstången.

I mitten det berömda von Köhlerska cykelstället gjort i aluminium.

Nederst och på nästa sida från utställningen på Johannisbergs Herrgård.

Nedersta på nästa sida från årsmötet.

Den sanna historien om Turning Torso's tillkomst

Jag försökte på alla vis lösa den kommande likviditetskrisen i Bo01. Att den skulle komma visste vi redan från början. Alla bostadsmässor har av nödvändighet en sådan. Eftersom Bo01 var stort skulle också likviditetsproblemet bli stort. Bäst var att lösa det på egen hand. Idén var att genom att bygga ett kontorshus få ett belåningsbart objekt. Vi började därför skissa på ett sådant med hjälp av Jan Kaplicky en tjeckisk arkitekt verksam i London. Via kommunen fick vi löfte att köpa en tomt just i mässområdet utkant. Tomten var 20x40 meter och byggrätten högst 8 våningar. Kaplicky ritade en märklig byggnad. Den såg ut som ett rymdskepp i form av en aubergine. Ett spännande hus som skulle vara en förebild för kommande byggnation på mässan! Tänkte vi. Men vi kunde inte bygga själva. Hade inte kapital eller organisation. Kontakt togs med Magnus Skiöld på Midroc som var intresserad av ett samarbete. Vi ringde Kaplicky och ville komma över för att tillsammans med byggaren diskutera konstruktion osv. Men det ville inte Kaplicky. Om vi inte skulle bygga i egen regi ville han inte vara med! En omöjlig situation.

Jag pratade då med mässarkitekten professor Klas Tham om att hitta en ny arkitekt. Han föreslog Santiago Calatrava. Jag kontaktade Calatrava i Zürich och bokade ett möte. Jag, Magnus Silfverhielm och Magnus Skiöld åkte ner. Nu gällde det att ha byggaren med från början! Efter att ha träffat Calatrava och hans fru, som liksom jag kommer från Sandviken, gjorde vi en rundtur i huset. Calatrava visade sin formgivning (bord, knivar, gafflar mm) sin arkitektur (broar, torn, praktbyggnader) och sina skulpturer. Han uppehöll sig länge vid skulpturerna och jag gick och funderade varför? Så slog det mig att karl'n ville bygga en skulptur. De flesta bestod av kuber som hölls samman med linor. I ett hörn fanns 8 vridna kuber staplade på varandra. Jag pekade på den och sa: den vill vi ha. Calatrava föreslog dessutom en skulptur som såg ut som ett T.

Vid sammanträdesbordet förklarade Calatrava att vi skulle få modell inom 2 veckor.

Den kom. När jag öppnade lådan låg där ett hus som i skala var, om jag inte missminner mig, 25x25 meter i basen och 40 våningar högt.

Turning Torso. Fantastiskt! Vid kommande styrelsemöte där bl a Generaldirektör Gösta Blücher och kommunstyrelsens ordförande Illmar Reepalu deltog ställde jag modellen på bordet. Entusiasmen var stor. Alla var överens om att det borde byggas. Men inte av oss. Ett hus av detta format låg långt utanför våra möjligheter, och förstås också långt bortom den ursprungliga idén om att klara likviditeten. Därför var inte heller samarbetet med Midroc aktuellt.

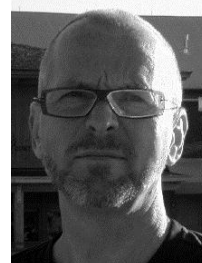
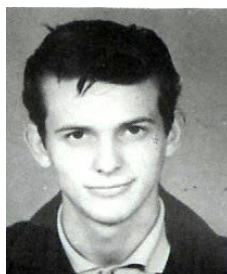
Efter ytterligare några veckor kom en mindre modell som i skala passade i vår mässmodell. Då hade Stadsbyggnadsdirektör Mats Olsson och hans medarbetare sagt att den ursprungliga tomten inte var tänkbar, utan tagit fram nuvarande tomt. Men vem skulle bygga?

Bosse Tranberg som ansvarade för byggherresamordningen i Bo01 kom till mig och sa att Johnny Öhrbäck på HSB var intresserad. Jag ringde Johnny och han bekräftade. Ett nytt möte bokades med Calatrava. Ner åkte Jag, Klas Tham, Johnny Öhrbäck. Och resten är historia.

Att Johnny säger att han såg Turning Torso i en broschyr är möjligt. Den fanns ju i Bo01s broschyr där bilder på den stora modellen, på vilken Turning Torso stod, trycktes.

Upphovsman till Turning Torso är Santiago Calatrava. Ingen annan. Han har hela äran av ett fantastiskt hus. Johnny skall ha all credit för att han vågade sätta igång ett bygge som är världsunikt och kommer att bli den viktigaste symbolen för ett nytt Malmö. Men det var jag som satte igång det hela.

6318 Tommy Hedlund

6318 Tommy Hedlund var VD och idégivare för den europeiska bostadsmässan Bo01, men fick inte slutföra projektet. Han var också VD för Bo97 i Staffanstorps och H99 i Helsingborg. Han arbetar idag som senior advisor på Stiftelsen Färgfabriken i Stockholm. Där planeras en "Världsutställning" 2009.

Turning Torso är en HSB-ägd skyskrapa i Malmö ritad och konstruerad av arkitekten Santiago Calatrava. Skyskrapan började byggas sommaren 2001 och invigdes den 27 augusti 2005. Med sina 190 meter är Turning Torso den näst högsta byggnaden i Skandinavien (Öresundsbrons högsta pelare är 204 meter höga) och det näst högsta bostadshuset i Europa, efter 264-metersskrapan Triumfpalatset i Moskva.

Händelser länge sedan....

Efter alla åren som passerat sedan Västerås-tiden kan man nu så här i livets andra halvlek summera ihop intryck och erfarenheter av mångahanda slag. Man kan därvid inte undgå att konstatera hur tillfälligheternas nyckfulla spel har styrt tillvaron, både för sig själv och för andra, såväl i positiv riktning, som ibland också åt motsatt håll.

Med utgångsläge från detta, med tillvarons oförutsägbarhet, skall denna berättelse handla om ett märkligt levnadsöde.

Det gäller fd FFV-eleven 4605 Göran Eskil Halvarsson.

Efter att ha tillbringat de två första skolåren i Västerås och på

Johannisberg, kom han att göra de två följande praktikantåren vid CVA i Arboga.

Efter skoltidens slut, sökte han och blev antagen, till utbildningen som fältflygare. Han utövade denna tjänst fram till 1954. Han hade då titeln Furir och Fältflygare av 2:a graden och tjänstgjorde på F3, Östgöta Flygflottilj. Han flög där J29, eller "Flygande Tunnan", som den kallades.

Efter att ha upplevt sitt andra flyghaveri inom en ganska kort tid, det sista med ett våldsamt händelseförlopp i samband med en kollision i luften, tyckte han att det räckte. Han begärde avsked från Flygvapnet före kontraktstidens utgång, vilket han inte utan problem till sist också fick.

Efter detta var det dags för honom att gå vidare ut i arbetslivet. Via kontakter med folk från sin hemtrakt fick han tag i ett jobb av det mera ovanliga slaget. Det var som skogshuggare på en timmercamp i norra Canada. Det hade talats om goda förtjänster och borde förhoppningsvis innebära lite mindre risker än flygningen.

Göran Halvarsson kom från en mindre ort i Jämtland som heter Rätansbyn. Familjen bestod av föräldrarna och förutom honom själv, av fyra systrar och en bror. Hans far hade ett torp tillhörande en större gård som hette Backen. Med detta som bakgrund var tillnamnet givet i kamratkretsen. Han kom under hela skoltiden att kallas för ”Torparn”. Han var en glad och trevlig grabb och omtyckt bland kamraterna. Han deltog med liv och lust i den glid- och segelflygutbildning som skolans elever vid den tiden hade förmånen att gratis få delta i. Det har berättats att han och några till bland de andra grabbarna utövade en ständigt återkommande tävling om vem som kunde landa närmast det utlagda märket. De lär därvid ha utvecklat ett ständigt ökande förtroende för var den yttersta hållfasthetsgränsen egentligen låg hos SG38:an när man ibland tog ut det sista av glidtalet och stålade ner den för att nå märket. Detta resulterade ofta i mer eller mindre bryska landningar.

Utöver detta med flyg, hade han ytterligare ett fritidsintresse av stora mått som alla samtida minns och vilket han blev vida känd för. Det var att spela kort.

Detta var en konst som han behärskade till virtuositet. Många historier har berättats om detta. Både sanna och ännu sannare, som någon uttryckte sig. Den motståndare som eventuellt inte visste vem han hade, framför sig vid spelbordet, brukade få all anledning att lägga namnet Halvarsson på minnet när spelet var slut!

Men även skogshuggarjobbet visade sig innehålla avsevärda risker. Han omkom i en olycka i samband med trädfällning, har det sagts. Omständigheterna under vilket detta hände har under åren givit upphov till mycken undran bland hans ungdomskamrater från FFV och frågan har ofta kommit upp på våra kamratträffar bland dom som kände honom. Var det en olyckshändelse som tog hans ännu unga liv, eller var det något annat som låg bakom?

Det har allvarligt hävdats att det skulle ha funnits en koppling till hans

kortspel. En följdfråga har med tiden uppstått. Återkom han och blev begravd i Sverige? Svaren som många väntat på kommer äntligen i denna berättelse! Det är i år, 2006, 50 år sedan Göran Halvarsson omkom.

...bland publiken syntes ett par levnadsglada Fältflygare på "målspaning" inför kvällens sista dans. Lyckligt omedvetna om hur nära i tid de var en händelse som så när kunde gjort denna dans till inte bara kvällens sista...

Det var en sommarvarm lördagskväll i början på juli och året var 1954. Utanför den gamla ärevördiga sommarrestaurangsbyggnaden Trädgårdsföreningen i Linköping lyste skylten över entrén med sitt blekgröna ljus: I AFTON DANS. "Träggår'n" som stället mest kallades i folkmun, var vid denna tid mycket populärt hos den dansanta delen

bland stadens invånare, något som säkert också en och annan minnesgod FFV-elev som gjorde sina två praktikantår vid CVM i Malmslätt ännu kan minnas. Som stöd för komihåget kanske finns något bitterljuvt minne från stället i fråga i form av att ha fått ynnesten att eskortera någon vacker dansant flicka hem därifrån och kanske prasslat lite lätt i någon mörk portgång. En händelse som kanske återuppstått i tankarnas minnesalbum och passerat revy någon gång under åren. Men den flickan, om hon finns kvar, skulle nog inte gå att känna igen i dag efter årens brutala inverkan på den mänskliga materielen. Redan den gamle revykungen Karl-Gerhard besjög ju detta fenomen i form av kupletten "Var kommer alla gamla fula kärringar ifrån, och var tar alla vackra flickor vägen" Så hav tröst! Det är inte bara vi män som fulnar till på ålderns höst!

Den gamla förnämliga vita träbyggnaden i Linköpings Trädgårdsförening är tyvärr borta sedan många år. Den brann ned

under en aprilnatt 1977 och ingenting gick att rädda. Händelsen förorsakade stor sorg och saknad hos många bland stadens invånare. Dock inte hos alla sades det. Någon av stadens ledande personligheter vid denna tid lär ha uttalat att ”Det var kanske tur att det gamla kråkslottet försvann”! Den gamla byggnaden var ganska nergången av åren och var i stort behov av restaurering till stora kostnader. På grund av stället popularitet under denna tid som här beskrives kunde det vara svårt att få tag i något bord till en dansafton. Ville man vara säker var det förhandsbeställning som gällde. Detta var därför just vad en kamrat och jag tagit fasta på att göra i god tid och nu satt vi här bekvämt tillbakalutade på våra stolar vid ett strategiskt välplacerat bord i närheten av dansgolvet med ett glas av något drickbart i handen. Möjligen föregånget av något ännu starkare som ”förladdning” innan vi gick hemifrån. Ett gammalt trick i förbilligande syfte som lär tillämpas än i dag! Inget är ju nytt under solen, sägs det.

Borta vi entrén började en anseelig mängd danslysten publik att strömma till och jakten på de få lediga borden var snart i full gång. Vi kände oss lite smått som kungar där vi lugnt kunde sitta och vänta på den inbeställda maten vid vårt fina bord, som till och med var utrustat med två extra stolar. Man kände alltmer den där behagliga värmen komma smygande ”innanför västen” och som signalerade att detta borde kunna bli en riktig sådan där ”nu-eller aldrig-kväll”.

Linköping var vid denna tid en militärstad av stora mått med inte mindre än tre regementen och en flygflottilj i utkanten. Märkligt nog låg deras resp. beteckningar i nummerföljd: T1, Lv2, F3 och 14. Detta betydde att det militära inslaget bland danspubliken kunde vara ganska påfallande. Så var också fallet denna kväll. Det ansågs vid denna tid att det rädde en viss bortskämdhet bland stadens unga dansanta damer på grund av den goda tillgången av stiliga män av olika grader i uniform. Det var bara till att välja och vraka.

Bland mängden av bordssökande syntes även ett par propra och välansade grabbar i flygvapnets uniform. Båda fältflygare från F3, den närliggande flotttiljen i Malmslätt. Det var två grabbar med stil, som nog skulle kunna få ett och annat flickhjärta att slå ett par extraslag och ställa till med oreda i kardiogrammet. De bar det guldglänsande flygförarmärket på uniformen, modell/36 som det betecknas, som de för några säsonger sedan under en sedvanligt högtidlig ceremoni fått emottaga av självaste flygvapenchefen, den stränge och något kontroversielle generalen Bengt G-son Nordensköld. Märket som en gång i tiden ritades av en silversmed vid namn Erik Flemming och som tillverkades av Sporrang & CO i 10500 exemplar i första omgången. Märkena är numrerade.

Nu hade de sökt sej hit till gamla ”Träggår’n” med förhoppningar om en glad danskväll kunde det väl anas. De verkade inleda spaningen efter ett ledigt bord med något som liknade en från yrket intränad jaktkurva. Men detta visade sej inte vara någon lätt uppgift. Det var alltid någon ”fiende” som hann före och ockuperade det lediga bordet. När de så kom närmare platsen där vi satt kunde jag nöjsamt konstatera att den ene av dem var en nära bekant som jag inte hade haft kontakt med på en tid. Vi hade båda gått på FFV i Västerås, fast med tre års mellanrum. Det var 4605 Göran Halvarsson, ”Torparn” mest kallad i kamratkretsen. Vi hade först blivit bekanta på skolans kamratträffar i Västerås och sedan ännu mera i Linköping där vi ofta sågs efter det han som fältflygare blivit placerad på F3 i Malmslätt där hans dagliga gärning var att flyga J29 ”Tunnan”.

Efter att ha utfört en glad hälsningsceremoni, som seden bjuder när före detta FFV-elever möts någonstans ute i ”världsvimlet”, presenterade han sin kamrat för oss, samtidigt som han vid åsynen av våra extra stolar undrade om vi väntade på några tjejer. Jag svarade: ”Det gör vi egentligen alltid, fast inte just ikväll! Vill ni sitta så är det bara att ni slår er ned”. De anammade detta tacksamt och det blev mycket skämtande vid bordet, delvis av det mera bullerska slaget som ofta sker

när ungt folk träffas. Jag minns att jag påtalade att han inte hade synts ute på staden på länge och yttrade något i stil med att ”jag befarade nästan att du hade slagit ihjäl dej för gott. Du har ju gjort vissa framgångsrika försök tidigare. Bland annat förra året med den där J28:an”! Han skrattade och svarade: ”Nä, ont krut förgås inte så lätt! J29:an har väl sina sidor i vissa lägen och på den årliga flygvapenmanövern brukar det ju kunna hända ett och annat, så än finns det ju vissa möjligheter”!

Beträffande J28B-haveriet hade detta inträffat i mars 1953 på F18 i Tullinge. Efter start omedelbart innan lättningen hade det känts starka skakningar i flygplanet. Hans första tanke, berättade han, att det kunde handla om brott på någon skovel i turbinhjulet, vilket inträffat i några fall. Han drog av gasen vid 180 km och försökte bromsa. Därefter nödinfällde han stället vid fältgränsen och buklandade. Flygplanet fortsatte rakt igenom ett katastrofstängsel och stannade utanför detta. Tursamt utan att slå eld. Det kom att betraktas som totalhavererat.

En undersökning visade att orsaken var att slitbanan på vänster däck, vilket var regummerat, hade lossnat. (något som sedermera inträffade vid flera haverier i Flygvapnet.) I haverirapporten som jag nyligen läst står det: Haveriet har orsakats av materialfel. FF har handlat riktigt i enlighet med givna instruktioner och kan icke lastas för haveriet. Ff vk (GFSU:1) undkom oskadad. Flygtid 200 t.

Jag minns ännu mycket väl Halvarssons berättelse om denna händelse. Trots de gångna åren kan jag konstatera nu i efterskott att allting stämmer med vad som står i haverirapporten, som jag lyckats få ut via Flygvapenmuseets bibliotek. (Känner också en viss tillfredsställelse över att min egen minnesbild från Halvarssons berättelse stämde så bra efter mer än 50 år).

Samtalstonen vid vårt bord var lättsam och fortsatte att vara ”rå men hjärtlig” som man brukar säga. Ingen av oss kunde denna gemytliga

danskväll ana hur nära det låg i tiden att vårt skämtande skulle omvandlas till obehaglig verklighet!

Min kamrat och jag hade turen att i dansens virvlar få tag på ett par unga damer som satt vid ett annat bord och som inte nog med att de var kompisar dessutom hade den charmerande egenskapen att vara innehavare av en egen hyrd lägenhet i en närliggande del av staden. En stor sällsynthet vid denna tid, när nästan alla, liksom vi själva, levde som inneboende hos någon över moralen vakande hyrestant vars förhållningsregler alltid som slutvinjett innehöll: ”Och så förstås inga flickbekanta på rummet efter klockan tio”! Det syntes vila något ”magiskt” över detta klockslag. Obs! sagt med viss dubbelmening! Gränsen för högsta boendelyx vid denna tid var om man kunde få tag i ett hyresrum med egen ingång. Många gamla FFV-praktikanter minns nog detta än i dag.

Vi bröt upp från vårt bord tid innan sista dansen efter ivriga påtryckningar från min kamrat. Han, som uppenbarligen var den bästa strategen av oss två, hade gripits av onda aningar inför vad som kunde hända när kvällens sista dans skulle meddelas från orkestern. Då brukade stor rusning uppstå att bjuda upp de damer som ännu verkade lediga vid borden. För många bland herrarna var detta ett sista desperat nu-eller-aldrig försök.

Min kamrat som skött det mesta av ”insnacket” med de båda tjejerna sade nu med skärpa i rösten att vi för F-n måste se till att samla ihop dom och sticka därifrån innan dorn ändrade sig! Han bedömde tydligen vår position som inte helt säker i detta läge. Kanske hade han i åtanke en av versarna i en schlagerbetonad visa som var populär vid denna tid och som löd så här: ”Att flickehjärtan är ingenting att lita uppå--dom klappar stundom för en, men lika ofta för två”! Så visst, varför ta några risker. Lugnast att dra!

Fältflygarna Göran Halvarsson och hans kamrat fick nu övertaga bordet för gott och de blev önskade god lycka för det som återstod av kvällen. Vi enades om att vi hade haft det trevligt och att vi borde ses snart igen.

Jag och min kamrat drog så ut i den ljumma sommarnatten med våra nyvunna flickvänner över Trädgårdsföreningens grusgångar med prunkande blomrabatter efter sidorna och hörde dansmusiken alltmera tona bort när vi gick ut genom grindarna. Härliga minnen som man ibland kan komma på sig med att tänka på än i dag!

Vi vandrade på tysta gator genom staden och hamnade så småningom i deras trivsamt möblerade lägenhet. Vi bjöds på kaffe med dopp och trivselfaktorn var hög medan nattens timmar rann undan. När min kamrat och jag skämtsamt, men med viss spänning på svaret, tog upp frågan om vad vi skulle få att äta till frukost, fick vi ett försynt undvikande svar där de mellan raderna lät oss förstå att vi nog var lite väl tidigt ute om vi räknat med det. Därmed hade vi, med ungarlars tänkesätt, noterat kvällens första bakslag!

Efter ett behärskat, men lagom ömt farväl drog jag och min kamrat oss i väg ut i det bleka morgonljuset och satte kursen hem mot våra respektive inte alltför trivsamma hyresrum. Vi korn fram till att kvällen i det stora hela varit lyckad. Beträffande de här tjejerna som vi hittat på "Träggår'n" skulle det "nog gå flera tåg"! Så blev det också med tiden. Även frukostfrågan fann sin lösning! "Men detta är en annan historia", som den där omtalade Kipling lär ha sagt vid något tillfälle, när farao detta var!

Så blev det då måndag igen och en ny och förmodat händelsefattig arbetsvecka tog sej sin början som vanligt. Men det skulle snart visa sig att begreppet "händelsefattig" inte skulle komma att gälla för alla! För någon skulle en inträffad händelse under veckan komma, att utan överord, få en livsavgörande betydelse!

När jag tidigt på torsdagsmorgonen den 15:e juli 1954 fick tag i ett ex. av tidningen Östgöta Correspondenten, Corren mest kallad, så vad får

jag se? Jo, en stor rubrik lydande: F3-plan i krock över Kinda. Fallskärmar räddar förarna! På bild var de båda räddade förarna Sven Björk och Göran Halvarsson. Samt resterna av Halvarssons sönderslagna plan. Mitt kanske inte helt välgenomtänkta skämtsamma ordval när vi pratades vid på lördagsdansen hade nu blivit till en obehaglig realitet. Men en tröst i det inträffade var ju att båda levde.

Jag har nyligen via Östgöta Correspondentens tidningsarkiv fått tag i den aktuella artikeln med huvudrubriker om det inträffade flyghaveriet. Även haverikommissionens utredningsrapport gick att införskaffa från krigsarkivet. Det är intressant att jämföra tidningsartikeln med denna utredningsrapport. Allt stämmer inte av förklarliga skäl, men det är ändå av intresse att läsa om hur människorna på marken nära nedslagsplatsen upplevde händelsen. Citat ur Corren:

”Ett av flygplanet slog ned i Hycklinge, knappt 100 meter från urmakare Karl Johansson hus. -Vi satt på verandan, berättade fru Dagmar Johansson, då vi fick höra ett åskliknande muller och en skarp knall upp från molnen. Plötsligt kom det en svart massa flygande genom luften rak emot oss. Det var som ett stort klot som smällde och skrällde. Jag trodde att det skulle flyga rakt på oss och förstöra huset och alltsammans, men som väl var slog det ner på gårdet strax intill.

Det började brinna genast och en tjock svart rök vällde uppe. Röda lågor flammade. Lyckligtvis blev det ingen större eldsvåda, eftersom planet föll ner

mitt på åkern. Det var bara en höhässja som brann upp”. Slut på citat. Att ljudet från kollisionen som inträffade på 8000 meters höjd kunde höras så starkt trots avståndet är märkligt.

Efter händelsen träffade jag Göran Halvarsson vid flera tillfällen inne i Linköping. Han berättade därvid mycket ingående om händelseförloppet vid kollisionen mellan de båda J29 flygplanen och vad som föregick detta. Även här efter detta haveriet stämmer minnesbilden helt med vad han berättade vid denna tidpunkt och vad som står att läsa om i haveriutredningsrapporten.

Sammanfattningsvis kom det att framstå att båda förarna måste ha haft en enorm tur som överlevde kollisionen under de omständigheter som uppstod vid olyckstillfället.

När två J29:or med vardera omkring 7.5 ton i startvikt brakar ihop i 750-800 km i timmen handlar det om stora krafter där en människas fortsatta vara eller inte vara helt styres av slumpen.

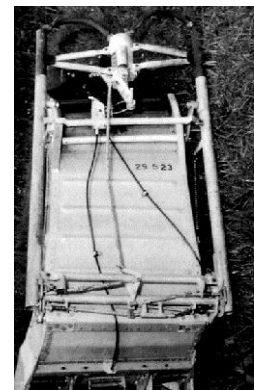
Vid olyckstillfället var det sammanlagt 15 flygplan i luften, varav 7 stycken i målförbandet och 8 stycken i det anfallande förbandet i vilket Halvarsson ingick. Han berättade att han hade börjat rikta in sig för skjutning (med målkamera) mot ett av målflygplanen när kollisionen med ett av de andra planen skedde. Varken han eller den andre piloten hade sett varandra. Det var en våldsamt smäll. Något vittne till själva kollisionsögonblicket bland de andra förarna fanns inte. Men Halvarssons uppfattning var att det andra flygplanets ena vinge hade i det närmaste kluvet hans plan strax bakom pansarplåten bakom förarplatsen. Av den kraftiga smällen lossnade Halvarssons katapultstol från fästena i botten på förarkabinen och han slungades ut i luften tillsammans med stolen rakt igenom huven vars ram visade sej sitta kvar på resterna av flygplansvraket på nedslagsplatsen vid haveriundersökningen.

Under det att Halvarsson tumlade runt i luften kändes det som om han höll på att förlora medvetandet. I rädsla för detta utlöste han nästan genast fallskärmen, trots att kollisionen ägt rum på omkring 8000 meters höjd. Då skärmen utvecklats upptäckte han att stolremmarna med isatt sprint fortfarande satt kvar på bröstet. Remmarna försvann

när han drog ut sprinten. Vart katapultstolen med sin outlösta krutpatron tog vägen viste han inte då. Nedfärden i fallskärmen tog rätt lång tid, men landningen gick bra. Han hade fått mycket stora blåmärken på kroppen som ömmade i flera dagar. Detta antog han hade orsakats av stolfastspänningsremmarna när stolinfästningarna slets loss vid kollisionen. Hans J29:a slog ner ett hundratal meter från ett bostadshus där en del av resterna brann upp.

Katapultstolen till Halvarssons flygplan anträffades en avsevärd sträcka från planets nedslagsplats.

Utskjutningspatronen var inte avfyrad. Stolen hade enligt uppgift blivit upphittad ute i terrängen av ett par privatpersoner, far och son, vilka burit och släpat den över stock och sten till de militärer som uppehöll sej kring planets nedslagsplats och undrat om stolen möjligen hörde dit. De hade uppenbarligen ingen aning om att stolen hade en krut laddning som hade kunnat avfyras om man under bärandet kommit åt något av utlösningshandtagen eller mekanismen på stolens baksida. De hade tur!

Den andra J29:a förlorade vid kollisionen den ena vingen. Piloten på ett av de andra flygplanen såg detta planet med hög rotation i dykning rolla lodrätt ned bland molnen i det översta molntäcket tillsammans med en mängd splitter och delar.

Föraren på detta plan, fältflygare Sven Björk, sköt ut sej med katapultstolen under vissa svårigheter på grund av den snabba rotationen efter förlusten av ena vingen.

Han löste ut katapultstolen med gardinhandtaget, men glömde att dessförinnan lösa ut huven. Han kom därför att skjuta ut sig igenom huvglasat

Han hamnade vid nedslaget i en mindre sjö. Han lyckades inte frigöra sej från fallskärmen utan fick simmande släpa denna efter sig ett 20-tal meter in till stranden. Han blev omhändertagen av tillskyndande

personer från en närbelägen gård, varifrån han per telefon kunde anmäla sig till F3.

Avståndet mellan de båda nedslagsplatserna för flygplanen var c:a 3,5 km.

Båda förarna infördes efter fallskärmshoppen direkt till Centrallasarettet i Linköping för undersökning, varvid följande framkom: Halvarsson hade skrubbsår i ansiktet och inre blodutgjutning under båda ögonen, samt hade stukat höger axel. Röntgen av skalle och kotpelare visade inget onormalt. Han utskrevs därefter för konvalescens i hemmet. Han beräknades att återgå i flygtjänst den 15 aug. 1954.

Men någon mera flygtjänst för hans del skulle det inte komma att bli! Undersökningen av fältflygare Björk beträffande ev. skador på kotpelare mm. visade att inga skador förelåg. Även han utskrevs för konvalescens i hemmet innan han skulle återgå i flygtjänst. den 15 aug. 1954.

Utredningsrapporten avslutas med att ingen av förarna har brutit mot utfärdade säkerhetsbestämmelser och ingen kan heller lastas för haveriet.

Besättning:**Flygtid totalt: På J29:**

529-3-50

Halvarsson, fältflygare 2.gr,	FFSU,	514,7 t.	256,6 t
340915-243			

Björk, fältflygare 3.gr,	GFSU:2	356,2 t.	53,6 t
--------------------------	--------	----------	--------

**SLUTFLUGET FÖR GÖRAN HALVARSSON OCH FARVÄL
TILL FLYGVAPNET!**

Med flygplan J29B, gul O, med serienr 29523 hade därmed fältflygaren Göran Halvarsson upplevt sitt andra flyghaveri inom loppet av 16 månader. Det förra var på F18 med J28B, med nr 28187. Datum 5/3 1953. Yrket hade uppenbarligen sina risker!

Avgången av flygande personal genom haverier var vid denna tid oroväckande stor. Av första omgången fältflygare omkom 20 % enligt senare statistik. Vilket annat yrke hade tolererat något sådant? Det har talats om att flygarna var i viss mån skrockfulla. Man sade efter en inträffad allvarligare incident ”att man hade fått bud”.

Första gången fick tolereras, det ingick liksom i jobbets natur att något kunde hända. Men efter att ha ”fått bud” andra gången borde man allvarligt tänka igenom om man skulle fortsätta att flyga och riskera en tredje gång, vilket ansågs vara något av en gräns som borde undvikas. Längre än så kunde rimligtvis inte turen räcka.

Det verkade som liknande tankegångar låg till grund för Halvarssons beslut, när han efter det sist inträffade haveriet fattade beslutet att sluta flyga.

Det togs inte positivt emot av hans överordnade när han anhöll om att få sluta sin anställning. Han tillfrågades först om han blivit flygrädd efter det som inträffat. Han svarade nekande på detta, men anförde att han varit utsatt för två mycket allvarliga haveritillbud, vilket fick räcka. Något tredje skulle det inte få bli!

Man gjorde honom då uppmärksam på att det återstod en hel del tid på det 6,5-åriga kontraktet att Flygvapnet därför kunde kräva betalning, helt eller delvis, för den flygutbildning han fått. Halvarsson anförde då, att oavsett hur det skulle bli med detta så tänkte han ändå inte fortsätta att flyga. De hotade då att de kunde hålla honom kvar markbunden och givetvis utan flygtillägg hela kontraktstiden ut. Så blev det också till att börja med. Men efter ett halvår gav försvarsmakten upp och han fick sluta.

Vi träffades då och då under den tiden som han gick markbunden och hoppades att få sluta. Han utnyttjade denna tid att på allvar taga upp och utöva sina eminenta kunskaper i kortspelarkonsten. Han åkte omkring på flera flygflottiljer där han var väl hemmastadd och spelade vid den tiden när det var tid för avlöning för korpraler och furirer. Det

sades att han vann en hel del på sina ställen med sitt virtuosa spelkunnande. Till och med så mycket att det uppmärksammades en bit högre upp på ett par flottiljer och att man där gjort aktiva försök att få slut på kortspelet.

Han hade också en annan variant på spelmarknaden. Han åkte fram och tillbaka på tåget mellan Linköping och Stockholm och spelade. Detta var en företeelse som torde ha varit rätt vanlig att en del gjorde vid denna tid. Jag frågade honom hur han kunde veta vilka bland passagerarna som var kortspelare? På detta svarade han: ”Jo, det ser man om man är spelare själv! Du skulle inte kunna se det, men jag kan”! Så var det med det.

På min fråga om hur han kunnat bli en sådan överdängare på att spela kort, svarade han att han var i det närmaste född med en kortlek i näven. Farsan hade ett torp och det fanns inte så mycket att göra på fritiden där uppe i skogen. Det kom ofta bekant folk från trakten och hälsade på och då blev det mycket kortspel. Han hade då redan som liten pojke setat i bakgrunden och med intresse tittat på. Så småningom hade han fått börja deltaga. På så vis hade han fått lära sig det mesta och lite till. Och på den vägen var det!

När jag träffade honom sista gången i Linköping var han mycket nöjd. Han hade nyss fått besked att han skulle få sluta vid Flygvapnet vid ett angivet datum. De hade insett det meningslösa att hålla honom kvar. Och inte bara detta! Han hade också ett nytt jobb på gång som han förväntade sig en hel del utav. Det var utomlands i Canada som skogshuggare på en stor timmercamp. Det skulle ge mycket bra förtjänster hade det sagts. Jag tyckte det lät en aning äventyrligt. Men han var entusiastisk. Ytterligare ett par kamrater från hans hemtrakt i Jämtland skulle resa med. Det skulle nog bli ett rätt hårt arbete, men förhoppningsvis lite mindre riskabelt än flygningen.

LIVET SOM TIMMERHUGGARE I NORRA KANADAS VILDMARK.

Hur livet kom att gestalta sig för Göran Halvarsson i sitt nya yrke som timmerhuggare i Canada och vad som slutligen hände där har vi, hans kamrater, inte vetat mycket om under de gångna åren. Inte mera än att det tyvärr ledde till hans alltför tidiga död. Brist på fakta och kommunikation ger ofta upphov till rykten. Så kan sägas även ha förevarit här i detta fall, sedan den dag då vi med bestörtning fick höra talas om hans bortgång. Det har ofta, bland annat på våra kamratträffar, tagits upp frågan om vad som egentligen hände honom. Var det en olyckshändelse som tog hans liv, eller var det något annat som låg bakom? Fanns det någon koppling till hans kortspel? Det fanns de som sade sig ha hört att så var fallet. Minst två helt olika versioner av rykten har förekommit om vad som hände. Det ena av dessa visste att berätta att han kommit under ett fallande träd i samband med att den som ansvarade för trädfällningen med avsikt hade underlåtit att varna honom för att därigenom komma undan en spelskuld.

Rykten lever ju som bekant sitt eget liv och det är inte alltid som logiken sitter i högsätet. Detta med den uteblivna varningen föreföll något långsökt, även om man utgår ifrån att ingenting är omöjligt.

Vi är flera FFV-kamrater som sedan länge talat om möjligheten att försöka bringa ljus över vad som hände och därmed slutligen komma fram till sanningen. Ytterligare en fråga hade tillkommit: Var blev han begravd i Canada eller i Sverige?

Jag som skriver detta beslutade att försöka åstadkomma något som brukar kallas grävande journalistik. Det gällde då i första hand att hitta några kontaktpersoner från den aktuella tiden. Svårt, eftersom det efter så många år säkert hade börjat glesna i leden. Men jag har haft en stor tur, långt utöver vad jag vågat hoppas på. Jag fann rätt folk!

Kontakt inleddes med gamla FFV-eleven 4211 Stig Madberg, jämtlänning liksom Göran Halvarsson. Via honom ledde spåren till en

man som hette Rune Jonasson, 84 år och från Svenstavik. Denne och en man vid namn Artur Jakobsson hade åkt iväg tillsammans med Göran Halvarsson till Canada samtidigt. Detta var en i detta sammanhang verklig önskekontakt, och det är på intervjun med honom som den fortsatta berättelsen bygger.

Göran Halvarsson och de båda andra kamraterna åkte iväg till Canada i april månad år 1955. Via kontakter på hemorten fick de jobb i skogen där på en arbetsplats som hette Olsson Camp. Ägaren var svensk och kom från Bleka Tandsbyn. Arbetsplatsen låg 4-5 mil från gränsen till Alaska. Skogen bestod av verkliga jätteträd och arbetet visade sig medföra en hel del risker. Betalningen var mycket bra. En del av lönen utgjordes av risktillägg. Rune Jonasson berättade att han aldrig tjänat så bra med pengar som han gjorde under dessa år i Canada. Men som nämnts var jobbet inte riskfritt. Rune Jonasson har ännu i dag en metallplatta inopererad i huvudet förorsakat av en nedfallande trädgren.

**Göran, Rune och Artur
på promenad i Vancouver**

Man blev tilldelad olika arbetsuppgifter. Göran Halvarsson blev placerad som s.k. bockare. Denna sysselsättning handlade om att kapa de fällda träden i standardiserade längder. Detta arbete var något bättre betalt än fällningsjobbet.

Motorsågarna som användes var kraftiga saker med svärds längder på upp till 7 fot (2,13 m). Man hade som skyddsbestämmelse i arbetet att inget träd fick fällas när någon motorsåg var igång i närheten och användaren därmed inte kunde höra varningssignalen.

De var anställda på kontrakt. Efter att ha arbetat i skogen mera än ett år åkte de hem ett tag på ledighet till Sverige, varefter de återvände tillbaka igen.

Under denna tid träffade jag Göran Halvarsson igen på en kamratträff i Västerås. Jag blev mycket förvånad över att se honom där och undrade om han redan slutat i Canada. Han skrattade och sade: ”Nej, jag är bara hemma tillfälligt. Det var ju kamratträff här, å dä' vill man ju inte missa”! Jag undrade om han verkligen kostat på sej en sådan dyr resa enbart för detta. Det måste ju handla om en hel del pengar? Han svarade: ”Ja, pengar går väl alltid att ordna. Men ja' tänkte hälsa på farsan å' dom andra samtidigt”. Jag undrade på skämt om han spelat ihop till hemresan. Men han log och svarade bara: ”Nja...”! Svaret kunde tolkas hur som helst.

För sina båda kamrater hade Göran talat om att han efter att ha arbetat kontraktstiden ut tänkte han skaffa sig helikopterutbildning i Canada. Detta med helikopter var ju inte så vanligt vid denna tid. Han talade också om att han dessförinnan skulle åka och se på en olympiad, enligt Rune Jonasson. Detta måste i så fall ha varit olympiaden i Cortina som gick år 1956.

MEN ÖDET SKULLE VILJA ANNORLUNDA SKULLE DET VISA SEJ.

När Göran Halvarsson bara hade en arbetsvecka kvar att arbeta fram till kontraktstidens slut inträffade en tragisk händelse som tog hans liv. Ett träd fälldes så olyckligt att det träffade honom när han höll på med sin kapning av träd i längder. Han omkom omedelbart. Och därmed har denna berättelse kommit fram till kärnfrågan: Var detta en renodlad arbetsplatsolycka, eller fans det fog för några andra misstankar? Rune Jonasson, som inte var med just vid den platsen när händelsen inträffade, ansåg att det inte låg något medvetet brott bakom. Däremot måste det ifrågasättas om säkerhetsreglerna följts beträffande varningssignal innan trädfällning skedde. Troligen hade Halvarsson haft sin motorsåg igång och därför inte hört någon varningssignal. Men ingen fällning borde ju ha skett så länge någon motorsåg var igång i närheten. Man kan givetvis så här långt i efterskott undra över hur

säkerhet och arbetarskydd fungerade på en sådan riskfylld arbetsplats när en sådan olycka kunde ske.

Något kortspel om pengar i någon större utsträckning kände Rune Jonasson inte till att det skulle ha förekommit på Olsson Camp och trodde inte att det fanns någon koppling mellan något sådant och olyckan. Han sade att kamratskapet inom timmercampen varit mycket gott. Rune Jonasson var kvar i Canada till 1958.

Kostnaderna för begravningen svarade arbetsgivaren för. Rune Jonasson var med vid begravningen i Vancouver. Många av arbetskamraterna med fruar deltog, vilket framgår av bilden.

Begravningen i Vancouver

Stoftet av Göran Halvarsson kremerades och urnan kom till Sverige och gravsattes i familjegraven på Rätans kyrkogård 1956.

Så fick vi då beskedet till sist från säker källa, vilket känns bra. Vi alla FFV-kamrater som undrat under årens gång vad som egentligen hände i samband med Göran Halvarssons tragiska bortgång där uppe i den Canadensiska vildmarken. Vi vet nu att det säkerligen handlade om en ren arbetsolycka, men att det uppenbarligen har funnits brister i säkerheten som bidragit till händelsen. Då uppstår lätt rykten. Sorgligt att han, som fram till dess, utgjort bilden av den verkliga överlevaren som klarat två våldsamma flyghaverier med minsta möjliga marginal skulle ryckas bort i sin bästa ålder på grund av en utebliven varningssignal som någon försummat, eller i varje fall som inte nått fram till honom i samband med trädfällningen.

Det är vid sådana här tillfällen man vill ställa frågan om en människas öde är förutbestämt? Något som en del människor faktiskt tror på. Det finns ett gammalt ordspråk i anknytning till detta som säger: ”Att en man som är dömd till hängning han drunknar inte”! Kanske är det så.

Jag vill tacka följande personer som medverkat med fakta och upplysningar som möjliggjort denna berättelse om händelserna omkring 4605 Göran Halvarsson:

FFV:s 4211 Stig Madberg, Frösön. Rune Jonasson, Svenstavik. Anita Sundgren, Flygvapenmuseum Linköping. Samt Jan Strand, Frösön. och FFV:s 5746 Rolf Olsson Arboga.

Även Krigsarkivet.

4307 Sigvard Hansson.

Efterlysning 1

Vid årsmötet bestämdes att vi antar inbjudan från Västerås Flygmuseum att där få ställa upp en monter och planscher som informerar om vår skola. Styrelsen avser att iordningställa detta men vi behöver materiel att ställa ut i framförallt montern.

Vi efterlyser elevarbeten och annat material som förknippas med vår utbildning på FFV.

Du som har dina prylar bara liggande hör av dig till styrelsen. Det kan vara elevarbeten som hammaren, bågfilen, kondensatorn etc. Även andra prylar, foton eller dokumentation som är unika för vår skola är av intresse.

En fin samling av elevarbeten gjord av 4601 Åke Andersson

Efterlysning 2

Vem var du som bad om en kopia på programmet för en skolresa 1958? En kopia ligger och väntar men jag tappade bort anteckningen om vem som skulle ha den. Hör av dig till ordförande så skickar jag den omgående.

6336 Leif T Larsson

Föreningsfakta

Nu är det dags igen för inbetalning av medlemsavgiften. Se bifogat inbetalningskort.

2005 gick det ut en påminnelse till 209 st som inte betalat 2004 års avgift, av dessa betalade 32 st.

Även i år påminner vi de som glömt att betala genom att markera detta på inbetalningskortet.

Data för aktuellt år	06	05	04	03	02	01	00	99
Tidningen har gått ut till adresser	740	763	777	752	753	768	788	790
Så här många har betalat m-avgift	540	554	571	538	530	535	546	537
Efter en påminnelse så här många		586	603	558	544	561	559	573

Via inbetalningskortet kom det in 10 adressändringar och ett antal e-postadresser. Ett antal har även meddelat ny adress per mail och då fick vi även den adressen.

Hittar du felaktigheter i namnförteckningen så var snäll att meddela mig så att vi får korrigera.

Lägg inte inbetalningskortet åt sidan.

Resebidragsförtydligan

I samband med kamratträffen 2006 utlovades resebidrag till er som hade lång väg till träffen. Resebidragen utbetalades i samband med årsmötet, men det var flera som inte kvitterade ut sina bidrag. Till er som var med och sökt bidrag men aldrig kvitterade ut bidraget, kontakta kassören så kan det betalas ut.

Nästa kamratträff blir det tydligare information i inbjudan om reglerna för resebidrag.

5746 Rolf Olsson

IN MEMORIAM

Sedan föregående Propellerblad har det kommit till styrelsens kännedom att följande personer har avlidit:

4316	Karl-Anders Pantzar	2005-04-08
4408	Lars-Erik Fransson	2006-03-01
4811	Stig Persson	2006-11-16
5671	Lars Åkesson	2006-06-09
5719	Staffan Drugge	2006-06-20

Frid över deras minne

Från korumet i Lövuddens Kapell

6312 Lars Gustavsson

6310 Anders Evaldsson

6309 Bo Eriksson

Från utställningen på Johannisberg

